

Slovenski narodni ponos.

IX.

Ponosni bodimo Slovenci tudi na svoj jezik, ki je na svetu jeden najkrasnejših. Izmed živečih jezikov, ki je govore prosvetni narodi, so najlepši slovanski; to ve vsak, kdor jezike pozna. Med slovanskimi pa, dasi so si bolj ali manj podobni, vendar zopet slovenski združuje v sebi razne vrline v toliki meri, da ga nadkriljuje menda le jeden.

Slovenski jezik je na prvo bogat. Že na glasovih; črk pišemo sicer le 25, ali s tem ni rečeno, da imamo tudi ravno toliko glasov; teh je mnogo več in le radi tega izhajamo s 25 črkami, ker z jedno poznamenjemo po več glasov. Med glasovi se nahajajo torej tudi takšni, ki so drugim narodom popolnoma tuji, kakor na pr. Nemcem z in ž. Pravo bogastvo našega jezika pa se odkriva še le v besednih oblikah. Že samostalniki jih ima s svojimi 3 števili in 6 skloni 18, še več pridevnikov; kaj pa naj rečemo o obilju oblik pri glagolu, v kojem se moč in krasota slovenskega jezika še le prav razodeva? Tujec se našemu glagolu ne more prečuditi, kajti na enem jedinem slovenskem glagolskem deblu se da več pomenov proizvajati, kakor na katerega bodi neslovenskega jezika vseh besednih plemenih skupaj. In kako krepke so vse naše oblike, kako polnoglasne njih končnice! Vsaka izmed njih je v primeri z neslovenskimi bujen junak zraven hromih starcev. Cela knjiga bi se dala napisati o našega jezika prednostih, ki izvirajo iz bogastva oblik, a »Slov. Gosp.« nima prostora, da bi se v jezikoslovnih študijah razpuščali na široko; zato hočemo raje povedati, ali in kakó bogastvo glasov in oblik jeziku priduje. Ker imamo vse, kar glešajo drugi neslovenski narodi, in ker smo bogatejšemu jeziku privajeni, se nam zdijo tuji jeziki jako lahki, in privajamo si je, kakor izkušnja kaže, igraje, dočim se na pr. Nemec našega jezika navadno do smrti ne nauči. Dobro vemo, da nam tudi naš bistri duh olajšuje učenje drugih jezikov; a souzrok prikazni, vsled koje slovimo, je brezdvomno bogastvo glasov in oblik našega jezika. Doslej nam je zmožnost, tako lahko učiti se drugih jezikov, sicer menda več škodila nego koristila, ali upamo, da bo to odslej, ko v narodni zavednosti napredujemo, drugače.

Drug jezik znati, ni svojega prodati.

Bogastvo glasov in oblik pa daje tudi jeziku melodioznost in krepkost, da zveni na uho kakor mogočna godba, dočim se jezik, revnejši na glasovih in oblikah, sliši dolgočasen in enoličen, kakor klepanje kose.

križ in sedaj sva dobila resne pomisleke. Vprašala sva, in ugibanja je bilo konec. Otroci, ki sva jih srečavala, pozdravljali so naju madžarski. To je sad madžarskih šol. Ko pa sva se začela z njimi razgovarjati, govorili so slovenski ter nama rekli, da ne znajo mnogo madžarski. Gotovo je, da madžarizacija ne bo nikdar tako hitro napredovala, kakor germanizacija. Nemški jezik je slovenskemu mnogo bližji, nego madžarski, ima ž njim več skupnih svojstev, skratka ves jezikovni čut Slovencev je za nemščino bolj sprejemljiv nego za madžarščino. Ogerski Slovenci so prijazni ljudje, zrejo ti zaupljivo v obraz. Odrasli ljudje so naju pozdravljali lepo v slovenskem jeziku. Ženske so videti bolj slabotne nego na sosednem Štajarskem. Moški imajo v obrazu že arpadski izraz, so suhih lic, temne, zagorele barve, velikih močnih ličnic. Rasti pa so vitke in prej velike nego majhne. Breguš nisva nikjer videla; ali ni bila ravno sezona za nje, ali pa so se morale že tudi popolnoma umakniti moderno prirojeni obleki, ostalo nama je prikrito. Tudi pri ženskah nisva opazila narodne noše. Mogoče pa je, da jo nosijo še po nedeljah.

Take in enake reči sva opazovala in premišljevala po dolgočasni poti proti Gederovcem. Da bi že bila kmalu pri Edšidtu, bila je moja preiskrena želja! Solnce je sipalo vse

Naš jezik pa je tudi bogat na besedah, tako bogat, da ne stoji niti za najbogatejšim. Nemci se kaj radi bahaajo s to svojo bogatijo, ker so sploh bahači in ker slovanskih jezikov ne poznajo. Primerjaj pa naš slovar, ki ga je izdal prof. Pleteršnik s katerim bodi nemškim, tudi največjim, koliko besed šteje? 100.000. Nemški pa tudi ne več. Tako stoji stvar sedaj, ko so Nemci na vrhuncu kulturnega razvoja, mi pa v kulturnih povojih; kakšen pa bo naš besedni zaklad, kadar bodemo mi imeli le polovico prosvetnega pota za seboj? Res je, da nam marsikaterokrat manjka besede za to in ono, dočim Nemcu in celo še nekterim izmed nas nemška beseda o tistem predmetu gladko teče; ali je pa s tem dokazano, da slovenski jezik dotičnih besed nima? Ima jih, ima, ali znati jih je treba. Da nam ne padajo kar iz ust, ni toliko naša krivda, kakor krivda onih, ki nam branijo slovenske šole in nas tišijo od velikih obrtov in industrij; manjkajo nam namreč le tiste besede, katere bi nam morale dajati šole nižje in višje, in katere se porajajo po delavnicah in tovarnah; teh besed tudi Nemec ne pobira med štirimi stenami svoje kočee. Toda Bog bode tako milosten, da bode tudi nam kedaj dal uživati blaginjo narodnih šol, velikega obrta in industrije.

Kakor ljudje, tako so tudi jeziki z ozirom na njih gibčnost različni. Naša slovenščina je tvorka kakor vosek, ki se rad udaja vsakemu pregibu, a zopet prožna kakor vozna vzmet, na koji se vse le ziblje; vsled tega je naš jezik izborni sposoben ne le za najgloblje raznovrstne znanosti, ampak tudi za vsak najmogočnejši kakor i najnežnejši izraz dušnega stanja.

In k vsem tem vrlinam, ki naš jezik že itak odlikujejo pred drugimi, stopi še jedna: njega čudovita blaglasnost; slovenščina je slišati kakor krasno zvonjenje, dočim se nam ta ali oni jezik glasi, recimo kakor bi se trli orehi, ali kakor da voda vre, ali kakor da bi se lajalo.

Jeziki se, ker ima vsak svoj posebni značaj, radi po tem-le primerjajo; o jednem se reče, da je mogočen, o drugem, da je nežen itd. Kaj bi se lahko reklo o našem slovenskem jeziku? Da je vse to; lahko se ti glasi mogočno kakor grom, nežno kakor pihljanje vetriča, jasno kakor zvon, zamolklo kakor globok vzdih iz možkih prsi, veličastno kakor orglje in zopet ljubko kakor žgolenje ptička v razoru.

Da, naš jezik je res velekrasen; res pa je tudi, da te krasote mnogi ne poznajo, bodisi da se je ne zavedajo, bodisi da ne dobe zlahka prilike, prepričati se o njej;

svoje žarke na naju, in bilo nama je hudo vroče. Nobenega oblaka ni bilo na nebesnem svodu. Jaz sem sicer po celi poti pridno zažigal ogerske smodke ter delal goste dimne oblake. A nič ni pomagalo, solnčni žarki so jih hitro in hlastno posrkali v se. Moj prijatelj pa še tiči tako globoko v srednjeveškem mračnjstvu, da še se ni povspel do kadenja, do te velevažne pridobitve novega veka. Sicer pa mu tudi ni bilo treba iskati kakih oblakov, kajti hodil je lahko v moji senci. Saj to menda ni nobena sramota, ako tukaj javno priznam, da je pogosta sprememba zdravega podnebja zadnja leta jako ugodno uplivala na razvoj mojega telesa. To je dejstvo, ki mi sicer povzroča mnogo neprijetnosti, a ki se ne da utajiti. Ah, kako rad bi bil zopet tako lahek in vitek kakor nekdanj v zorni mladosti! Če bom šel kedaj zopet na Bled, tedaj bom potegnil na otoku iskreno za isti zvon, ki vse želje izpolni, ter si želel telesne lahkote. Morda se mi vsaj ta želja izpolni! Pa to bom kar pristavil, da take lahkote ne želim, kakor jo ima moj tovariš. Ako bi on živel v Trstu, bi se bora neprestano igrala ž njim v zraku.

Bližala sva se Gederovcem.

kajti najkrasnejši je pač le književni jezik, ki ga ne kazi ne zatezavanje, ne pevanje, ne nepopolno izgovarjanje samoglasnikov in drugo, kar je narečjem tu bolj, tam manj lastno. Kdor je kedaj slišal vzorno slovenščino govoriti iz ust dobrega govornika ali deklamatorja, tega je, in najsi je bil tujec ali našinec, lepota našega jezika gotovo osupnila, da, tako prevzela, da je bil iz sebe in djal, ko se je zopet zavedel: »Zdaj še le vem, kakšen dar božji je jezik!« Ni brez vzroka papež leta 868. proglasil slovenščino cerkvenim jezikom, ki še danes rabi pri pravoslavni in tudi pri naših rimsko-katoliških takozvanih glagolaših v Istriji, Dalmaciji in Hrvatski.

Naš jezik pa še ima zraven krasote tudi druge vrline. V vsakem jeziku se nahajajo narečja; ali ta se včasih med seboj razlikujejo tako, da se dva, ki govorita razni narečji, težko ali celo ne moreta razumeti. Gola resnica na pr. je, da berolinski Nemec tirolskega ne razume in naopak. Tudi je v nekaterih narodih velika težava s knjižnim jezikom, ki velja za narodno celokupnost, v nekaterih celo tolika, da se pri prostemu človeku, poznajočemu le narečje, zdi jezik v knjigi kakor popolnoma tuj. Med nami Slovenci, kar nas tlači božji svet, razume vsak drugega, kakor brata, in vsem skupaj se glasi jezik književni, kakor beseda materina. Družba sv. Mohorja ne bi imela tako ogromnega števila udov v priprostem ljudstvu, ako knjižnega jezika vsakdo ne bi prav tako umel, kakor svoje narečje. Pri nas zastran jezika razumeva katerosibodi knjigo slehern pastir, ki zna brati. To je neprecenljiva dobrota, na kojoj smo slobodno ponosni; po njej je našemu narodu omogočeno ne le, da se hitreje, ampak tudi da se sam izobrazuje, kolikor se le hoče. Pa tudi smemo s ponosom reči, da glešta naš narod splošno izobrazbo, kakoršno nahajamo na pr. v Avstriji le še pri Čehih.

Nismo še pri koncu s hvalo in proslavo našega jezika. Šest bratov stoji okoli njega: Rus, Poljak, Čeh, Lužički Srb, Srbohrvat in Bulgar, vsi mu priznavajo prvenstvo, in nobeden mu ne odreka častitljivosti nad samim seboj. In to prvič, ker so najstarejši slovanski pisemski spomeniki pisani v jeziku slovenskem, in drugič, ker slovenski jezik po svojem ustroju med brati vsekako zavzema središče; vsled tega je najlaglje učiti se slovanskih jezikov, ako se najprej naš slovenski zna, ker je namreč ta vsem drugim podobnejši nego katerisibodi izmed onih. Radi tega uživa slovenščina zlasti v učenih krogih, v kojih se proučavajo razni jeziki, visoko spoštovanje. Kako nespametni so torej tisti slovenski starši, ki pri svojih otrokih slovenščino zanamajajo, ali ki jim jo celo dajo jemati, veselé se, ko slišijo iz njih ust nadomestnico nemško! Zaklad zametavajo, ki je neprecenljiv, in ki ga modri tujci s tolikim trudom kopljejo.

Slovenec, ali zdaj veš, koliko imaš v svojem jeziku? Kar smo rekli, je komaj betvica tega, kar bi se reči dalo, in vendar imaš že zdaj vzroka dovolj, da si na krasni zaklad, ki ti ga je dobrotljivi Stvarnik podaril, ponosen. Zato pa ne pregrešuj se, sramuj se tega daru, marveč s ponosom označuj svoje prekrasne materinščine hvalo doma in na tujem, dokler ti bije srce.

Politični ogled.

Avstrijski politiki si belijo glave, kaj bo sedaj storil minister Koerber, ali bo vladal nekaj časa s § 14, ali pa bo državni zbor razpustil. Ljudstvu prijazne stranke se ne bojijo novih volitev, pač pa Poljaki, liberalci in konservativci. Bržkone še se Koerber sam doslej ni odločil, kako bo ukrenil.

V Trstu se godijo čudne reči. Na Tellovo se je hotela bratovščina sv. Cirila in Metoda s svojo zastavo udeležiti procesije pri Sv. Jakobu, a župnik-italijanaš je po policiji prepovedal zastavo. Slovensko ljudstvo je bilo vsled tega grozno razburjeno. Odpad-

niki so povsod veliko zlo, za verske in narodne stvari. Vsi katoliški listi obsojajo žaljivo ravnanje župnikovo nasproti slovenskemu ljudstvu.

Volf in Girstmajer si iščeta novih volilnih okrajev. Da Volf ne prodre v svojem dosedanem okraju trutnovskem na Českem, to je gotovo, kajti trezni volilci kričajo ne marajo več. Zato Volf sedaj hodi po olo-muškem okraju ter išče volilcev. Istotako se godi našemu Girstmajerju. Lipniški volilci ga ne marajo več, ker kot poslanec nič ne velja. Na njegovo mesto bo prišel skoro gotovo baron Rokitsansky, ki si je že v državni zbornici ogledal prostor, na katerem sedi sedaj Girstmajer. Dolgost tvoje slave je kratka, o Girstmajer!

Ogerski državni zbor je prekinil do 8. oktobra svoje delovanje. Katoliška ljudska stranka se je v preteklem zasedanju parkrat krepko potegnila za katoliško ime in čast, na pr. ko so židovski dijaki na vseučilišču odstranili z ogerskih kron križe in ko je Banfy grdo sumničil katolike.

Italijansko ministerstvo je podalo ostavko. Pri volitvi predsednika za novoizvoljeni državni zbor je sprevidelo, da nima velike večine. Zato je rajši vrglo puško v koruzo in dalo ostavko.

Nemiri na Kitajskem se z vsakim dnem množe. Najresnejši je sedaj položaj v okolici Pekinga in v njem samem in v minulih dveh dneh so došle v Evropo vsakovrstne vznemirljive vesti, ki pa dosedaj uradno še niso potrjene. Govori se, da so Bokserji napadli in zažgali poslaniški oddelek v Pekingu ter uničili poslopja. Potrjena ta vest še ni, a kdor ve, kake razmere vladajo v Pekingu in da javnost prav malo ali nič ne more izvedeti o dogodkih iz poslaniških virov, se pač lahko pripisuje prvotni vesti primeroma toliko verjetnosti, kakor poznejšim polovičarskim olepšavam. Bokserjem se je v novjšem času pridružilo tudi 10.000 kitajskih vojakov, toraj večina izvežbane kitajske vojne moči, in je torej resnost položaja prav lahko umljiva. Nasprotno se pa prav nič ne čuje o kakem nastopu evropskih močij. Poročila naznanjajo same odhode in dohode posamnih oddelkov, sicer pa Evropejci ne store nikakega koraka. Ako se v tem oziru kmalu ne obrne na bolje, bo vsa evropska pomoč za naseljence brezpomembna.

V Južni Afriki se nadaljujejo praske med Angleži in Buri. V sredo se je bojeval Roberts do noči z Botho. Buri so prizadeli angleškim četam mnogo izgub. Naposled so se umaknili proti vshodu. 15 angleških milj od Pretorije pri Erostenfabriken so 13. t. m. Buri naklestili Angleže. Tudi pet milj dalje se je Angležem slaba godila. Na ozemlju Oranje države so Buri Angležem vjeli troje bataljonov. Pri Vredertu sta se Methuen in Kitschener združila s 35.000 možmi in še-le potem sta premagala — 6000 Burov. Angleški general Buller je naznanil, da je dobil v pest mesto Wakkerstrom in okolico. Hunter pa javlja, da se mu je udal Klersdorp. »Zmagoslavni« Angleži bodo imeli pač še bridke ure, predno vse Bure dobe v pest.

Dopisi.

Iz Št. Vida pri Ptuj. Pri nas se je našel nedavno nov trgovec, gsp. D. Tompah, po rodu in mišljenju Slovenec, in vseskozi mož poštenjak. Kaj čuda, da radi k njemu zahajamo kupovat in da se duri njegove prodajalnice zavrtijo že 10krat, preden se pri starem našem kramarju komaj jedenkrat odprejo. Umevno je, da ta konkurenca našemu stricu Šostariču prav nič ne ugaja. Že vsled tega in ker si je v sosedni fari narod omislil kmetijsko društvo s prodajalnico, zavrela je Šostariču njegova nemška kri s tako silo po žilah, da je segel po najzanesljivšem sredstvu, da si pomaga iz zadrege, ter si kmete zopet priveže na svoj kupčijski žep. In kaj vendar

mislite, katero je to sredstvo? Šostarič si je nakupil več iztisov neke pripovedi, katero je spisal »Nevesekdo« in ki se glasi: »Izgubljeni Bog«. Ta umotvor človeške hudobije prodaja in širi sedaj Šostarič siloma med nas kmete, da se baje iz tega opisa podučimo, kako nevarno je vsako društvo za nas. Toda mi se iz te knjižice učimo v resnici celo kaj drugega, namreč to, da je moralo biti ono človeče, ki jo je spisal, satansko hudobno in spačeno in da tudi tisti, ki to knjižico ljudstvu prodajajo, ne morejo biti naši prijatelji. Zato pa, počasi gsp. Šostarič! S pripovedmi nas ne boste spreobrili in za se pridobili, in že celo s takimi ne. Ako piše Nevesekdo resnico, zakaj se ne podpiše s pravim svojim imenom? Kaj pravite k temu gospod Šostarič? Da pa izveste našo sodbo o tej zlobni knjižuri, povedati vam hočem, kaj je zapisal nek vrli mož naše vrste in našega mišljenja na zadnji listič te knjižice: »Vsak, kdor kupi to knjižico, je neumen; tako sem bil tudi jaz, da sem ubogal Šostariča«. Vam, gospod Šostarič pa še enkrat povemo, da nas tudi na ta način ne boste pridobili za-se. Mi bomo zahajali odslej k vernemu in narodnemu trgovcu g. Tompahu.

Vaš prijatelj.

Sv. Barbara pri Mariboru. (Politični shod.) Veličastno se je obnesel shod političnega društva za Sv. Lenart in okraj pri Sv. Barbari dne 17. t. m. V veliki množini zbrano ljudstvo je pazno poslušalo govornike. Državni in deželni poslanec ter odbornik Robič je poročal o svojem delovanju v državnem in deželnem zboru. Državni zbor ničesar ni storil, ker so Nemci do letos v njem razbijali in ropotali, ker se jim je majala njih nadvlada. S pomočjo našega namestnika grofa Claryja se je posrečilo Nemcem, da so se vzele zopet Čehom dane jim jezikovne pravice. Zdaj so se Čehi začeli boriti za svoje pravice in tej borbi so bila posvečena letošnja zasedanja državnega zbora. Ker so slovenski poslanci za pravico, zato so stali v državnem zboru ob strani Čehov. Sedaj je državni zbor zaključen, in ne vemo, ali se še letos odpre ali pa se razpusti. Slovenci moramo vsak čas biti pripravljeni na volitve. Iz deželnega zbora so letos Slovenci izstopili, ker Nemci niso hoteli upoštevati zahtev spodnještajarskih Slovencev in so zraven delali še na to, da spodnještajarsko ljudstvo prosvetno in gospodarsko propade. Slovenskim dijakom niso hoteli dajati štipendij, ampak nemškimi, četudi so njih stariši bogati. Brezobrestna posojila so se dajala mestnim gospodom, ki imajo premoženja okoli 60.000 goldinarjev. Za bodočnost so izdali ukaz, da se naj pri razdelitvi brezobrestnih posojil posebno gleda na uboge (1) mestjane. In o tem, kdo je ubog, sodili bodo mestjani sami. To je nemška skrb za kmeta. Slovenski poslanci so ugovarjali, svarili, naj se s Slovenci postopa pravično, zama je vse bilo, Nemci so se jim le smejali. Zato so slovenski poslanci izstopili in sedaj se bo začela borba, da se ločimo od Gradca. Zborovalci so navdušeno pritrdjevali besedam govornikovim ter se enoglasno izrekli, da odobrujejo izstop slovenskih poslancev in da jim popolnoma zaupajo ter kličejo: »Proč od Gradca.« Drugi govornik je razkladal gospodarske razmere na Spodnjem Štajarskem ter toplo priporočal združno organizacijo. Tretji govornik, podpredsednik društva gosp. Muršič je v vznesenih besedah slavil spomin Slomšekov. Z iskreno navdušenostjo je opisoval Slomškovo rodoljubno in domoljubno srce. Vnemal je navzoče, naj posnemajo Slomška, naj se ne izneverijo svojemu rodu in jeziku, ampak naj mu delajo čast. Govornikove besede so segale ljudstvu globoko v srce in Bog daj, da bi si jih navzoči trajno ohranili in se vedno ravnali po njih. Po shodu je bila prosta zabava. Ta shod je zopet nov list za lavorikov venec, ki si ga zaslužuje šentlenartsko politično društvo s svojim delavnim odborom za probujo in omiko slovenskega naroda!

Ptuj. (Zopet Bismarkova ulica.) Vse, kar je prav, a kar je preveč, še s kruhom ni dobro. Ker Bismarkovi čestilci v svojih mošnjicah že nekoliko čutijo slabe posledice svoje norosti, skušajo si na vse mogoče načine pomagati. Kjer drugače ne gre, naj pomaga laž. »Kaj pa imate Slovenci zoper našo Bismarkovo ulico?« vpraša nedavno trgovec ptujski okoličana kmeta. Preden zasliši odgovor, nadaljuje pruski čestilec v eni sapi: »Ali ni Bismark velik mož? Kaj pa je hudoga storil? Pač pa toliko dobrega, da so mu sam papež iz Rima poslali zlati križec na prsa. In ta hudobni »Slov. Gospodar« vedno šunta zoper našo ulico. Moža, katerega sam papež počastijo, mora vendar vsak kristjan tudi častiti, zato pa smo ga slavili tudi mi, in krstili ulico po njem.«

Ves zdvojen gre kmetič domov. Pohleven, kakor sploh Slovenci, se ni upal ugovarjati, a peklo ga je, peklo, in ni imel miru, dokler ni zvedenega prijatelja povprašal. Ta ga kmalu potolaži, rekoč: »Ljubi moj! Enega se drži. »Slov. Gosp.« vedno resnico govori, kar on reče, to je resnica. Kar pa zadeva Bismarka, zapomni si sledeče: Bismark je bil po veri zagrizen Luteran. Sovražil je katoliško cerkev tako, da je prepovedal božjo službo, krščansko poučevanje, iztirjal redovnike in uničil samostane. Ako je bil vkljub zapovedi zasačen duhovnik, ki je umirajočemu nesel sv. Popotnico, bil je v verige vkovan in v ječo vržen. Bismark je povzročil grozni boj zoper katoličane, ki se imenuje kulturni boj in je bil pred 20 leti. Sto in sto pobožnih duhovnov in škofov je tedaj vzdihovalo po ječah, sto in sto vernih mož bilo pregnanih iz domovine. Slavno znanega poljskega škofa Ledohovskega so tudi pahnili čez mejo, bežal je k sv. Očetu v Rim in tam postal kardinal v dokaz, da je svet mož. Zdaj pa sodi sam, ljubi prijatelj, ali bodo v zahvalo za take čine pošiljali sam rimski papež križec Bismarku? To jo je pa debelo zlagal ter s pobožnimi besedami in lažmi hotel premotiti vernega Slovenca ta preklicani Bismarkovec. — Ali hočeš znati še več? No, poslušaj: Bismark je imel tako vest, kakor jo imajo tigri in hijene. Rekel je brez sramu: Kdor ima moč, tisti ima pravico. Zato pa se Nemci tako šopirijo, rekoč: mi imamo moč — zato pa imamo tudi pravico, vsi drugi narodi nimajo pravice — naj so še tako blagi, nadarjeni, zvesti. Delajo naj, davke plačujejo naj, kri prelivajo naj — a pravica je vsa nemška, ker Nemci so močni. — Ali je to krščansko? Vprašam te zopet, bodo li rimski papež takemu možu dali križec na prsa? — Bismark je črtil slovane. Ni še več nego okoli deset let, kar je povzročil, da so iz Prusije začeli odganjati čez mejo vse Ruse. Naj si je kdo prišel tudi ob kruh, kaj to Bismarku mar? In ko je umrl, zapustil je milijone premoženja, a niti svojega zvestega sluga ni oskrbel do smrti. Majhno svotico mu je zapisal — ako bi se ga nemški cesar potem ne usmilil in mu službe ne priskrbel, moral bi na stare dni še stradati. Bismark je bil mož brez srca, brez blagega čuta, brez pravicoljubja. Bil je prava pravcata samoljubnost od pete do temena. Le poglej si njegovo podobo — saj pri nemški bukvarni jo vidiš čisto izpostavljeno. Na licu mu bereš, kakšnega srca je ta bog Germanov. Vsak pošten, pravičen, slovenski kmet mi je ljubši od njega. — Torej hvala, prijatelj, drugokrat pa se bom že vrlo postavil Ptujčanom, če se bodo izgovarjali zaradi Bismarkove ulice, v katero pač ne grem nikoli več, če tudi 5 minut zamudim, ko grem okoli po drugi poti.«

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Shod državno- in deželnozborskih volilcev bode dne 24. t. m. ob 3. uri popoldne v Cirkovcah v hiši župana Antona